

Del de to paa hver sin Side af Limfjorden liggende Jernbaners gjensidige Benyttelse og tillige for en meget væsentlig Del det Spørgsmaal, om man skal faae at se den svenske Trafik gaa langs ad Sjælland eller ikke. Jeg tillader mig dog derhos atter at henlede den ærede Indenrigsministers Opmærksomhed paa, hvor utilfredsstillende det Befordringsmiddel er, som nu sammenknytter de to Dele af de omtalte Jernbaner, idet jeg haaber, at den høitærede Minister paany vil tage sig af Sagen, indtil det lykkes at tilveiebringe en Forbedring i samme.

Jeg glemte for at omtale et Spørgsmaal, som allerede har været bragt paa Bane i det andet Thing, og som jeg skal tillade mig nu ogsaa ganske kort at berøre her. Det er Spørgsmaalet om Materiellets Omfang. Og saa i saa Henseende har man været for karrig ved Udstyrelsen af Statsbanerne. Der har paa flere Steder viist sig en sølelig Trang til et større Materiel, og det har — hvad der ogsaa i det andet Thing er blevet omtalt af et æret Medlem for Randers (Nee) — viist sig, at Manglen i denne Retning er til væsentlig Glæde for Jernbanernes Benyttelse til Godstrafik. Det Samme har allerede viist sig ogsaa med Hensyn til det Materiel, som man har anskaffet til Jernbanen i Vendsyssel, der efter Omstændighederne ikke kan supplere sit Materiel, naar Forholdene kræve det, ved at overføre Waggoner sydfra. Dersom der indtræffer en eller anden overordentlig Begivenhed i Vendsyssel, et større Marked eller noget lignende, mangler man strax det fornødne Materiel, og det er baade en kjedelig Ting, og en Ting, der er til Glæde for Jernbanens Benyttelse.

I Henseende til Udstyrelsen af de mindre Stationer maa jeg være bleven misforstaaet i en meget høi Grad, dersom mine Udtalelser have givet Nogen Ret til at sige, at jeg vilde kræve en elegant Udstyrelse af disse mindre Stationer. Det har aldeles ikke været min Hensigt. Jeg fordrer en bestemt

Udfyrelse i Udstyrelsen gjort mellem Aarhus og Mundelstrup Stationer. Ingen maa paafige mig, at jeg vil have disse to Stationer stillede ens, og at jeg vil have den samme Betjening paa begge Steder. Men hvad jeg kræver, er, at den Betjening, hvormed man udruster saadanne mindre Stationer, ligesom ogsaa at de Bygninger, som man der opfører, ere af en saadan Bessaffenhed, at de afgive de fornødne Betingelser for Benyttelsen af Jernbanerne, idet jeg gjentager, at, dersom man ikke tilfredsstillter de tilbørlige Forordninger i denne Retning, skader man Benyttelsen af Jernbanerne og derigjennem tillige de indirekte Fordele, som Jernbanerne skulle give. Det er nemlig gjennem Benyttelsen af de smaa Stationer, at et af de vigtigste Midler til bringe Staten et Opsving i det Hele taget skal naas. Landboernes Trafik vil jo for en væsentlig Del komme til at gaa gennem disse smaa Stationer, og ere de nu derfor ikke indrettede saaledes, at man uden altfor stor Ubehemmelighed kan benytte dem, saa ville de ikke blive benyttede. Det er altid vanskeligt at faa Folk til at tage Jernbanerne i Beslag, saalænge de endnu ere noget Nytt. Det har tidligere viist sig paa Sjælland, og det har viist sig paa Fyn og i Sjælland, kort overalt, hvor Jernbaner ere blevne anlagte; selv paa den sydsjællandske Jernbaner er der jo endog gaaet en længere Tid, inden nogen egentlig Benyttelse af den fra den nærmeste Befolnings Side er kommen tilstede, uagtet man ved den har haft Exempler andre Steder fra at se hen til; det har kun været fordi Jernbanen var noget Nytt. Dersom man derfor ikke udstyrer Jernbanerne i Sjælland i begge de nævnte Retninger nogenlunde tilfredsstillende, vil man skade deres Benyttelse.

Indenrigsministeren: Jeg ønsker kun i Anledning af en Uttring, som saaldt fra den sidste ærede Tale, at sige, at jeg for mit Vedkommende ikke tvivler paa eller har Grund til at tvivle paa, at en fast Bro over Limfjorden